

ЉУБОМИР РАДОВИЋ (1929-1991)

Дана 11. децембра 1991. године угасио се живот великог хуманисте и врсног делиоца правде, Љубомира-Љубе Радовића, судије Окружног суда у Београду.

Љубомир Радовић је рођен 1929. године у Мојковцу, Црна Гора. Гимназију је завршио у Београду, као и Правни факултет 1956. године. У правосудју је од 1955. године, најпре у Трећем, а потом у Другом општинском суду у Београду. Судија Окружног суда у Београду је од краја 1962. На тој дужности је остао пуних 29. година, тј. до смрти, не конкуришући за звање судије вишег суда. Седамдесетих година је Љ. Радовић судио по судским забранама. Његова голгота и ход по мукама почињу 20. маја 1971. године када је у Већу Окружног суда као председавајући одбио предлог Окружног јавног тужилаштва о трајној забрани растурања часописа "Анали Правног факултета у Београду", бр. 3/1971, посвећеног расправи о уставним амандманима. Партијски је кажњен, испитивана је његова морална подобност, премештен је на друге послове, имао је сметње око поновног избора у исто звање и др.).

Судија Љуба Радовић је имао и других непријатности и пре и после овог суђења. Били су то слични случајеви везани за ослобођење од забране штампања одређених текстова, књига, уметничких дела и др. Постао је својевремено познат због моралне побуде савести: одбијао је да се повинује захтевима политичких форума или политичара који су често пресуђивали пре судова. Анегдотски звучи догађај када га је у време једног суђења позвао телефоном неко из политичких форума с наредбом да прекине суђење како би га обавестили о састанку на коме ће бити речи о његовој политичкој одговорности. На прекид суђења Љ. Радовић није пристао. По њему, и "обичан судија Окружног суда има свој углед, свој понос".

Пуну деценију и више сусретао сам се са пок. Љубом Радовићем у пролазу у ул. Пролетерских бригада и стиском руке или погледом један другом смо говорили: "Мора се издржати, истина и правда ће победити".

У препуном амфитеатру V Правног факултета у Београду 4. октобра 1990. године одржана је промоција репринт издања некада забрањеног броја 3 "Анала Правног факултета у Београду", из 1971. године. Пок. Љуба Радовић је том приликом доживео најлепшу људску и моралну сатисфакцију. Поздрављен је као први по реду изузетан гост "који је имао храбрости, људског достојанства и поштења да у судском процесу којим је Правни факултет требало да буде стављен на својеврсни стуб срама, каже јасно и гласно НЕ и због тога прими на себе огроман одијум естаблишмента". Речено је тада такође да је "Већу Окружног суда у Београду које је донело ову одлуку председавао судија Љубомир Радовић, који је о праву, правди и законитости слушао предавања у овом и другим амфитеатрима овог факултета". Љубу Радовића су на поменутој промоцији поздравили аплаузом од срца сви присутни. Седео сам поред њега. Дуго је оклевао да устане да би се захвалио. Сав поседео, наизглед је био миран, а у очима су му искриле сузе. Може се претпоставити шта је у том тренутку преживљавао. То остаје његова тајна.

Правни факултет у Београду, преко свог часописа "Анали", а посебно његови школски другови, објављивањем ових неколико редова некролога још једном исказују: "Хвала ти, драги Љубо Радовићу".

др Стеван Ђорђевић